

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

spre Nord

SCHIȚE DE CĂLĂTORIE

ACUARELĂ ȘI TUȘ

CUPRINS

- 07 DATE BIOGRAFICE
- 08 BIOGRAPHY
- 09 JURNALUL DE CĂLĂTORIE. ATRACȚIA
MARELUI NORD – Andreea Păstârnac
- 13 TRAVEL JOURNAL. THE ATTRACTION
OF THE GREAT NORTH – Andreea Păstârnac
- 17 SCANDINAVIA – UN TĂRĂM
DE LEGENDĂ – Steluța Pestrea Suciu
- 20 SCANDINAVIA – A LAND OF LEGEND – Steluța Pestrea Suciu
- 23 FIORDURI SCANDINAVE ÎNCREMENITE
ÎNTRE APE – Mariana Popa
- 24 SCANDINAVIAN FJORDS CRAMPED
BETWEEN WATERS – Mariana Popa
- 25 IMPRESII DE CĂLĂTORIE DIN NORD – Ana Maria Barbu
- 28 TRAVEL IMPRESSIONS FROM THE NORTH – Ana Maria Barbu
- 31 ALBUM
- 125 COLECȚII
- 131 CATALOG
- 143 POEZII DE AURELIA STOIE MĂRGINEAN

JURNALUL DE CĂLĂTORIE. ATRACȚIA MARELUI NORD

Noul album al Aureliei Stoie Mărginean aduce în fața privirii noastre modernizate, grăbite, asaltate de imaginea produsă de ecrane, un alt tip de imagine, de scriere, de interpretare a călătoriei. O imagine grăbită și ea, dar interogativă într-un mod extrem, care pune sub semnul întrebării propria sa natură, propria sa necesitate ca expresie artistică. Care e jurnalul de care are nevoie descoperitorul, exploratorul, călătorul modern? Ce fel de expresie este cea mai potrivită și cum de se menține în actualitate această dorință de a nota, de a reține etapele și episoadele unei călătorii. Când devine ea revelatoare și depășește granița unor simple imagini fotografice adunate azi în albume virtuale și transmise prin „nori” de informație? Cum mai poate artistul să transforme jurnalul de călătorie într-o experiență unică și universală...

De la primele drumuri, de la marile expediții, de la călătoriile inițiatice, până la deplasarea modernă, a rămas intactă dorința de a consemna

impresiile, emoțiile, peisajele, oamenii, evenimentele, dar mai ales, lucrurile văzute prima dată, prospețimea acestora irepetabilă, cu alte cuvinte, de a memoriza întâlnirea, tradusă azi, în primul rând prin fotografie, dar și, în spiritul tradiției, prin desene, schițe, crochiuri, în efortul de a capta nemaivăzutul, de a crea o legătură personală cu spațiul ce se lasă descoperit. Orice schiță sau notiță fugară păstrează legătura greu de explicat dintre prima-vedere și emoțiile călătorului. Imaginea astfel surprinsă nu răspunde neapărat regulilor perspectivei și geometriei creării imaginii fotografice inversate și re-inversate. E, din contră, o imagine plină de viață care se agață de detaliile care vorbesc și se adresează într-un fel unic doar călătorului.

Desenul este o formă de a surprinde misterul locului, de a-l înțelege. Nu este o captură a imaginii, o fotografie. Chiar dacă pare contradictoriu, desenul nu este static, el surprinde mișcarea intimă a celui care străbate peisajul și este absorbit

de acesta. Sunt două sensuri, care rămân unite în schița fugară.

Jurnalul și caietul de călătorie sunt un gen artistic și literar care nu a dispărut, pe care asaltul turistic nu l-a dus în uitare. S-au înmulțit și perfecționat instrumentele pe care călătorul le ia în tolba sa. S-au simplificat și miniaturizat. Sunt la îndemână, dar nu au înlocuit instinctul de a consemna. Semn că nu avem de-a face cu o bagatelizare a călătoriei.

Părea că jurnalul de călătorie este un apanaj al expediției, al unui timp revolut, când existau spații necunoscute, necartografiate. Dar el reflectă o nevoie mult mai profundă, de a immortaliza trăirile personale, de a oferi un moment unic, de a-l dăruia celorlalți, de a împărtăși episoadele călătoriei... toate acestea sunt chiar esența jurnalului.

Actualitatea acestor consemnări e demonstrată de fenomenul saloanelor regionale sau internaționale ale jurnalului de călătorie, a bienalelor caietului de călătorie, care marchează anual, de la începutul noului mileniu, actualitatea artistică.

De peste două decenii, la Clermont-Ferrand, are loc în fiecare an un salon al jurnalului artistic de călătorie, al caietului de călătorie, care reunește artiști din domeniul artelor vizuale și scriitori. La Brest, se desfășoară un festival al jurnalelor de călătorie și al reportajelor, reunind de la începutul mileniului mărturiile desenate ale artiștilor călători; în Provence, la

Lourmarin, zeci de artiști se reunesc la festivalul internațional al caietului de călătorie.

Au loc expoziții, mese rotunde, conferințe, dezbateri, proiecții cinematografice. Pământul este văzut și revăzut. Toate coordonatele geografice, toate experiențele, expedițiile solitare sau cele ale unor organizații. Simpla uimire în fața noului sau angajamentul pentru o cauză – toate se regăsesc în această multitudine de caiete și jurnale. Unele dintre ele sunt clasicele carnete, sunt schițe, crochiuri, notițe, remarci... Lor li se alătură fotografii, filme, documentare, bloguri...

Acestor „notițe” li se subscrie și caietul de călătorie al Aureliei Stoie Mărginean. Schițele sale atrag și îmbie spre plecare, invită la călătorie, la această formă de cunoaștere. Cele aparent câteva linii, care descriu Nordul, au siguranța experienței artistei, care, în mii de desene a învățat să surprindă esența peisajului, unicitatea momentului. Crochiurile sale, deși „grăbite”, cuprind chintesența și natura specifică unei lucrări de compoziție, pentru care ar fi fost nevoie de ore și ore, de migală, observație și lucru. Aceasta este marea măiestrie a artistei, care în câteva trăsături transformă o schiță într-o capsulă a timpului și a spațiului.

În același timp, în aceste schițe artistă consemnează mărturia pictorului și argumentează necesitatea jurnalului de călătorie, a perenității acestuia,

a unicității sale care îl face lizibil oricând, mai atrăgător decât orice radiografie fotografică, decât orice expresie materializată în pixeli și coduri de culoare. E un jurnal de artist, o consemnare a atracției față de limite, a depășirii lor, a cuceririi extremelor, a drumului spre Marele Nord.

Spre Nord.

Sunt schițe de călătorie care pot fi interpretate în două coduri: jurnalul exploratorului și atracția pentru nord. Acesta nu e doar un alt loc, un punct geografic ce nu a rămas văzut și înțeles. Este capătul lumii, este nordul magnetic străbătut de axa pământului, este punctul din care pornește, infinită, rotația planetei, este cu adevărat, spațiul de explorat, care trezește instinctul de explorator...

Era ținutul hiperboreean. Ținutul perfect, de dincolo de „vântul din nord” așa cum l-a imaginat Diodor din Sicilia. Acolo își petrecea iarna zeul solar Apollo, alături de mama sa, Leto, născută în spațiul septentrional. Era un loc dincolo de îngrădirile descrierii geografice, lipsit de orice condiționalitate, era un pol al eternității divine.

Azi, într-o lume a tangibilului, a reducerii distanței, a „accesibilității”, atracția pentru ținuturile extreme rămâne intactă. Nordul, marele Nord, este în continuare un capăt al lumii, un ținut al limitelor, al limitelor

cunoașterii, traiului, al extremelor. A fost mult timp reprezentat ca o fantasmă a exploratorilor, descris sau redat prin intermediul diferitelor stereotipuri*, precum cel al absenței luminii, al cețurilor nocturne, al unor văluri așezate peste un peisaj grandios. Sau, dimpotrivă, cel al strălucirii unei lumini tăioase, orbitoare, la fel de impenetrabilă ca întunericul. Atât de tăioasă, încât privirea nu poate să treacă dincolo de reflectarea gheții. O lumină ostilă, ucigătoare, al cărei maestru a fost Andersen, creatorul mitului luminii ogindite, sparte în mii de cioburi reflectate în curbura polară a pământului, tăind ciclul anotimpurilor și înghețând până și judecata inimii.

Spre acest Nord se îndreaptă artista. Și trece prin diferite filtre, vămi. Parcurge o pregătire pentru marea întâlnire. Drumul este încărcat de schițe într-o permanentă schimbare, ca și cum ar urca treaptă după treaptă și ar depăși graniță după graniță, paralelă după paralelă, până când trece de Marea Nordului, până când se dezvăluie primele peisaje din aceste țări acoperite de aurora boreală.

Cum ar trebui să fie descoperirea? Oare exploratorul ducea cu el niște proiecții personale ale spațiului, niște idei preconcepute, se aștepta să vadă ceva anume. Nordul e un spațiu al sincretismului materiei, al

* Chemarea Marelui Nord între fascinație exotică și curiozitate științifică. Etudes Germaniques, Nr. 282/2016.

confuziei dintre elemente, dintre fluid și solid și nu doar, dintre materie și undă, atracție și respingere magnetică. Dintre apa salină vâscoasă din subteran, peste care se așază straturi solidificate de apă transparentă și mai înghețată decât cimentul și rocile dure, peste care vin și se mișcă straturi de apă aerată, fulgi de zăpadă și vânt de sloiuri de gheață, nori de ceață. Si oaze de pământ cald, de apă fierbinte. Ghețari cazând în mare, lăsând în urmă dantela fiordurilor...

Pentru Aurelia Stoie Mărginean, Nordul vine cu surpriza vegetației cu marile căderi de apă, cu înțelegerea unei naturi în mișcare. Fiecare pată de culoare palpită, ca și cum ar fi impregnată de întreg ciclul naturii nordice: vegetația își împlinește vârstele regnului său, șiroaie de apă coboară de pe creste, izvorând din gheața perenă, se transformă în cascade care brăzdează întreg peisajul.

Un mozaic de vegetație. Un mozaic viu care pare că vine în contradicție cu tot ceea ce credeam despre tăcerea, reținerea, înghețarea și imensitatea austeră a Nordului. Unele schițe sunt ca un mozaic de la Ravenna, cu străluciri cromatice surprinzătoare, transparente și vii, cu toate că nu se îndepărtează de cromatica rece. E un Nord luminos, fără să fie neapărat unul solar, dar pare inundat de acea lumină hiperboreeană, care se voia perfectă.

Peisajele Aureliei Stoie Mărginean sunt un mozaic al aurorii boreale oglindita peste peisajul terestru, o reflexie vegetală a enigmaticelor lumini de pe cer.

Schiță după schiță, jurnalul de călătorie descoperă traseele care duc Spre Nord, sugerând în același timp misterul și magnetismul acestor teritorii de la capătul lumii. Nu sunt schițele detaliate ale unui explorator, destinate unui caiet de călătorie științific, este jurnalul unui artist cuprins de uimirea descoperirii lumii. Călătoria continuă... *Spre Nord*.

ANDREEA PĂSTĂRNAC

Bruxelles, decembrie 2019

TRAVEL JOURNAL. THE ATTRACTION OF THE GREAT NORTH

The new art album by Aurelia Stoie Mărginean brings before our modernized eyes assaulted by screen-produced images, a different type of imagery, writing, interpretation of a journey. It is a rushed image, but one that is interrogative in an extreme way, one that questions its own nature, its own necessity as an artistic expression. What type of journal suits the modern explorer, traveller? What is the best word to describe it and how to keep the desire of writing and memorising the stages of a journey alive. When does it become such a revelation that it exceeds the border of some simple photographic images gathered throughout the day in virtual art collections that take the shape of information? How can the artist transform its travelogue into an unic and universal experience...

From the very first footsteps, from the great expeditions, from the initiatic journeys, to the modern means of transportation, the desire to record and write down impressions,

emotions, landscapes, people remains intact. Also intact remains the desire to discover new things, unrepeatable things, in other words life's greatest encounters translated into photos, drawings, sketches, efforts to capture the unseen, to create a personal connection with the space that lets itself be discovered. Any sketch or footnote holds together the fragile bond between first-sight and emotion. The image doesn't necessarily obey by the rules of perspective and geometry. It is, on the other hand, an image full of life that clings on to details that speak and address only to the traveller.

To draw is to capture the mystery of a place, to understand it. It is not a simple caption of an image, a photograph. Even if it doesn't seem so, drawing is not static, it is the essence of an intimate movement of those who go through the scenery and get absorbed by it. For any sketch, this is what remains.

The travel journal or notebook is not a dead literary or art form just

because your average superficial tourist has decided that it should be. It has long since multiplied and perfected the traveler's skills. It has also simplified and miniaturized. New tools behoove the traveller but they do not replace the old ones or kill the need to record.

It was believed that the travelogue is the privilege of an expedition, of those seeking unknown spaces, uncharted territory. The fact of the matter is that it reflects a much profound need to immortalise personal experiences but also offer a unique moment to others through sharing... all these are the essence of a journal.

The relevance of these notes is proven by the existence of international salons and exhibitions dedicated to the travelogue. For over two decades, at Clermont-Ferrand, France, a salon dedicated to the travelogue is held annually that reunites the field's best artists and writers. In Brest, France, a festival of the travelogue is in function in order to preserve the painted testimony of the travel artists. The southern french region of Provence is also home to a lot of these kind of festivals. During these festivities panels, debates and conferences are being held in order for everyone present to share or simply experience Earth's greatest wonders seen through the eyes of the artist-traveler thus transforming a solitary expedition into a wide world

awareness feel. In the travelogue you will always find the excitement for the new or the commitment, whether it is in the shape of a notebook, sketch or a simple remark. This, of course, can be enriched by photographs, videos, blogs etc.

To this category of notes we subscribe the travelogue of Aurelia Stoie Mărginean. Her sketches are the slight push most people need to just taking your backpack and go, travel, see the world. It is a form of knowledge. The apparently few lines that describe the North have the assurance of artistic experience which was developed over thousands of paintings in which the artist has learned to capture the essence of the scenery, the uniqueness of the moment. Her sketches, although rushed capture the quintessence and the specific nature of a composition that would have been otherwise made after hours and hours of hard work and observation. In this lies the greatness of the artist who manages to create a capsule of space and time which just a few strokes of the brush.

At the same time, in these sketches, the artist puts down the deposition of the painter and champions the necessity of a travelogue, its perenity, its uniqueness; all features that make it more attractive than a photographic radiography or any form of expression that uses pixels and colour codes. It is the journal of an artist, a deposition of an

01. Pete albe de zăpadă – fiord norvegian

02. Drumul Atlanticului – Norvegia

📍 **03.** Balsfjord, Ghețari

04. Balsfjord – Norvegia

➤ 05. Fiorduri înalte – Norvegia

06. Drumul Atlanticului, ziua polară – Norvegia